

.....

В този момент в централната зала започна ревю на колекцията на някакъв нашумял наскоро и напълно луд моделиер. Разбира се, това беше наречено с изкълчената дума „пърформанс“ или „инсталация“, или нещо такова. От стената излезе подиум, на него се появи някакъв малоумник, облечен с костюм на Мики Маус с дупка за лицето и каза, че сега уважаемата аудитория (която вече почти изцяло беше или пияна, или надрусана) ще види пърформанса на „вашия любим“ дизайнер Андрей Шарпеев. Целият купон започна да се стича към подиума.

Микимаусменът обяви появата на въпросния Андрей. И какво си мислите, че стана - иззад кулисите наистина се появи някакъв кльощав запъртък със зелени очила и плешива глава, отиде до микрофона и започна да говори нещо с тъничко и престорено по женски гласче. Чух нещо от сорта на „Подготвих тази колекция мно-о-о-о-го дълго, почти половин година и сега искам всички вие да се почувствате като част от нея. Обичам ви.“ Той разтегляше думите мно-о-о-о-го сладострастно, като цупеше устни и правеше всички възможни педалски номера, които толкова мразех.

Уродливият пърформанс започна. Май се казваше „Хора - кифли“ или „Балет на трохичките“ - не разбрах много добре, но на поканите беше написано нещо такова. Пуснаха ужасна музика с бесен ритъм и от сцената в залата скочиха петнадесетина души, облечени в костюми с вид на франзели, които също имаха дупки за лицата, бяха белосани с брашно или с нещо друго и бяха обути с бели чорапогашници и несъразмерно големи обувки. Те тичаха насам-натам пред сцената и пищяха, после се хванаха за ръце и се вмъкнаха в тълпата, където започнаха да се придвижват като „влакче“, както си играехме в училище.

Това продължи двадесетина минути. Пищящата група идиоти търчеше из залата, няколко хахавелници от зрителите се присъединиха към тях, а от тавана непрекъснато падаха конфети, трохи и други боклуци.

А най-смешното бе, че тълпата, която гледаше това безобразие, посипана с всичките тези лайна, стоеше усмихната и ръкопляскаше като петнадесетгодишни бавноразвиващи се деца, пред които пускаха балони. А някои дори ги обсъждаха, пускайки следните

коментари:

- Страхотно, нали? Да, Андрюша е много талантлив.
- Да, талантът си е талант. Разбира се, миналия път, когато поля всички от тавана с лепило, беше по-яко. Но и сега не е зле.
- Да, тогава наистина беше силно. После ми казаха, че чрез лепилото искал да покаже, че модата се движи по-бързо от човешката мисъл.
- А какво общо има това с лепилото?
- Ами, и аз не разбрах, но нещо от сорта на това, че всички трябвало да залепнат на пода и да застинат неподвижни. А пък между застиналите хора да обикалят манекенки, символизирайки бързото движение на модата.
- Абе, не зная кой е залепнал, но той съсипа костюмите на доста гости. Ти тогава близо ли беше?
- Аз изобщо не съм била там, Лена ми каза, че прочела в някакво списание. Но, мисля, че за такова нещо не бива да ти е жал за дрехите.
- Е, по принцип е така...

Стоях зад гърба на тази двойка и се пуках от смях. Ама, че тъпанарки. **Достатъчно е човек да ви покаже някаква ерес, да ви полее отгоре с пикня и на това отгоре да ви вземе по сто долара за вход. А вие ще стоите със зяпнали уста и със съсипани вонящи дрехи и ще ръкопляскате. А след това ще разкажете на приятелите си колко гениално са ви напикали. А пък ако изсипят отгоре ви конски фъшкии и ви продадат билети по двеста долара (заради скъпата „инсталация“), това просто ще стане хит на сезона. Особено ако го кръстят така: „Близо до природата“ или „Близо до корените“. За фон трябва да свири група „Каста“, а на посетителите да обяснят, че сега е модерно всичко натурално, без примеси и химически добавки. Скъпо е, но си струва**

.

От романа „Dyxlless“ на Сергей Минаев